

Adam: Paní Dáša Došelová se narodila 18. prosince 1935 v Mladé Boleslavi, kde také prožila II. světovou válku. To, co zažila jako dítě, by nechtěl prožít nikdo z nás. Její tatínek pracoval ve Škodovce. Poté, co Němci zabrali Československo, se ve Škodových závodech vyráběly nábojnice. Díky tomu se rodina měla celkem dobře.

Dáša: Tatínek bral lístky pro velmi těžce pracující, protože pracoval ve zbrojním průmyslu, tak tam dostávali hodně a mamka s námi byla doma, tak dostávala ty nejobyčejnější lístky

Adam: Malá Dáša začala chodit do školy na Podolci v roce 1941. Za dva roky školu zabrali Němci a udělali z ní ošetřovnu. Děti si chodily jen pro úkoly do místní hospody u Blechů.

Dáša: záleželo na panu hospodským kolikrát nás pustí. Vždycky jsme šli dvakrát, maximálně třikrát do školy pro úkol. Tam nám daly paní učitelky úkoly, my jsme se sebrali, šli jsme domů, zase tam narukovala další třída, takhle jsme se střídali

Adam: Když bylo Dáše 10 let, válka se už chýlila ke konci. Vzpomíná, jak kolem jejich domu procházel pochod smrti a jak přišla o spolužačku.

Dáša: nikdo jsme nesměl k oknu. Nikdo nesměl ven, mojí mamce přišla říct jedna její kamarádka, že mě zastřelili, protože holčina, s kterou já jsem chodila do školy, byla pro mléko a na nákupy, maminka poslala no a ona šla ven z toho obchodu takhle otevřela tašku, když šla ta kolona těch nebo já nevím, průvod těch chudáku. A oni si mysleli, že jim chce něco dát, tak oni prostě práskly.

Adam: Pohřeb si Němci nedovolili zakázat, a tak se ho účastnily všechny děti z okolních škol. Holčičky byly v bílém jako družičky a kluci v černém. Mladá Boleslav, byla na konci války dvakrát bombardována. Po jednom z náletů viděla Dáša s tatínkem ležet na silnici kousek od hřbitova souseda pana Masáka.

Dáša: on si ustele u silnice a spí. A on opravdu měl obě hole vedle sebe, zavřený oči, a já říkám, pane Masáku, tak pojedte já Vám pomůžu s tačkou vstát. On byl mrtvej. Ta

tlaková vlna, jak on šel nahore, a bomba spadla na tu sucharku dolů, tak ta tlaková vlna mu roztrhla plíce.

Adam: Osvobození Mladé Boleslavi trávila v ústraní a oslav se nechtěla účastnit, protože si myslela, že Rusové kradou děti...

Dáša: *nás osvobodili přijeli od Prahy Rusové a ukradli mi sestru z kočárku
59:01-59:52 Všichni jsme mávali a jásalí a já najednou koukám a ségra nikde a jak jeli tanky, tak ten jeden mi ji ukrad z toho tanku a já ječela jak blázen, tak pak jsem si mě došlo, že zřejmě má taky takový dítě asi taky a, že potřeboval prostě, protože seskočil a šel mi naproti a, ale vracel mi ji říkal mně, že jako děkuje no bylo vidět, že měl radost no, ale já jsem měla vztek, kdybych byla o trochu větší tak jsem mu ji asi uvalila. To leknutí, a tak pak jsem šla domů a už jsem je nevíkala říkám kradou děti mami kradou děti*

Adam: Dáša Došelová je i v 88 letech velmi aktivní a nebojí se mluvit o své minulosti, i když ne všechny zážitky jsou veselé. Kladla nám na srdce, abychom si vážili možnosti vzdělání. Že můžeme chodit do školy, a mít bezstarostné dětství, které ona sama nepoznala.